

Киро се изправя, обтѣга кръста си и се оглежда

— Я, гледай бе! Гледай бе!

— Какво има? — става Богданъ.

— Петролниятъ танкъ иде, ей го е!

Петролнитѣ танкове на SOCONY сж сиви, широки презокеански моторни параходи съ съвсемъ низки комини. Тѣ нѣматъ имена, а само цифри. Този, който сега минава край тѣхъ, е стариятъ познайникъ на Бургасъ „17“. Двамата се изправятъ, гледатъ го, насочватъ моторницата къмъ него.

Най-после фабриката ще повика работниците и всичко ще трѣгне по стария пѣтъ.

— Щомъ се върнемъ, тичай да не седне другъ на твоята преса.

Не му се иска на Богдана нито да чака предъ вратата на фабриката, нито наново да сѣда на високия столъ предъ пресата. Най-добре му е да си остане въ моторницата. Но не смѣе да помисли дори за оставане. Какъ ще погледне Марта въ очитѣ, когато тя разбере, че е предпочелъ кърмилото предъ пресата?

Танковетѣ не влизатъ въ пристанището. Тѣ се закотвятъ отлѣво предъ входа, дето свършватъ тритѣ тржби на фабриката. Завинтватъ се на тржбитѣ. Пускатъ помпитѣ. Петролътъ трѣгва по тржбитѣ, накацали на бѣли циментови блокове по вътрешния вълноломъ, и се влива направо въ цистернитѣ отъ фабричния дворъ.

— Едно да ти изповѣдамъ, Киро. Радвамъ се, че се откъснахъ отъ тая воня, а сега...

— Че кой те пѣди оттукъ?

— Не, не, по никакъвъ начинъ не ще остана!

Киро бута съ кракъ педала и дава повече газъ. Моторницата поема силно напредъ. Две чайки